

Zrev a kamení

fantasy

Miroslav Hokeš

Bookanýr

Miroslav Hokeš

KREV A KAMENÍ

Bookanýr

OBSAH:

1. Krev a kamení4

2. Zelený kruh36

3. Vzhůru ke Světlu!.....60

4. Upíři z Latosu.....87

5. Zpěv průzračné smrti.....109

6. Stín na skále140

1. Krev a kamení

„Pomoc! Kde jste kdo?! Vraťte mi moji holčičku, slyšíte?! Prosím! Vraťte mi ji! Můj pán vám zaplatí, prosím!“

Harting Slag strnul, jako by mu podrážky kožených bot vrostly do dlažby ulice, svaly hubeného těla se pod blankytnou kůží napjaly mnohem dřív, než jim vědomá mysl stačila poručit, sedm dlouhých prstů se bolestivě přimklo k jílcí meče, jež během několika posledních hodin vlastně ani neopustily. Bleskově otočil hlavu na podsaditém krku kolem dokola, aby zhodnotil situaci. Úzká špinavá ulice, hrstka lhostejných kolemjdoucích, z drtivé většiny místních, vysoké kamenné domy s hladkými stěnami, narušenými jen řadou drobných oken až docela nahoře, spousta stínů, v nichž je možné cokoli, tady víc než kde jinde...

Hloupost. Na Alkanu není zapotřebí stínů, to ví přece každý. Pokud by to měl být právě on, komu je určena tahle past, nejméně půltucet věcí kolem už by mu o tom dostatečně výmluvně řekl. Nejvyšší čas zmizet, než někoho z neznámých strůjců napadne, že osamělý cizinec, viditelně slabší než nejposlednější domorodý výrostek, může představovat vítané zpestření dne. Jenže copak někdo jako on dokáže prostě odejít, aniž by takovéhle představení shlédl do konce?

„Pomozte mi někdo! Prosím!“ Mladá Alkanka v otrhaných modrých šatech, působící až nezvykle křehkým dojmem – tedy na místní poměry, jinak byla téměř tak vysoká jako on sám a mohutností hravě předčila muže přinejmenším poloviny nejdůležitějších ras Thermadonu – se potácela po dlažebních kostkách, pod nohama stružku tmavé krve, rychle se vsakující do spár. Čtveřice jen o málo zchátralejších obrů, svírajících ve svém středu nehybné dětské tělo, právě loudavým krokem, beze spěchu, zahýbala za roh na nejbližší křižovatce – a pak...

Nevšiml si, odkud přišli. Zkrátka tu najednou byli, možná spadli z nebes nebo se vynořili ze země i se svými zlatem zdobenými kyrysy a kuželovými přilbami, blýskajícími do všech stran až nechutně známým emblémem, s naleštěnými bojovými kotouči u pasu a náramky na svalnatých pažích, založených na prsou, s pohledy žulových soch a okovanými botami, sraženými k sobě. Nařikající žena se jim vrhla vstříc, na okamžik se zdálo, že se před nimi chystá padnout na kolena, a Hartingovi zatrnulo v útrokách při představě, co podle všech předpokladů musí následovat.

„Stráž Života,“ sykl odměřeným tónem mladší a štíhlejší z těch dvou. „Tímto vás vyzývám k pravdivému sdělení všeho, co se zde děje. Komu sloužíte a o co se zde pokoušíte?“

„O nic, při Kreidovi! Unesli mou holčičku, právě teď, ještě je můžete chytit! Poznáte, že nelžu, přísahám!“

„Uhni, hrome.“ Druhý z ozbrojenců odstrčil svého druha stranou a sám předstoupil před Alkanku.

„Tak jedem, ženská. Jméno?“

„Talkatra,“ vypravila ze sebe odevzdaně a otřela pramínek krve, vytékající z nosu.

„Občanka nebo madug?“

„Ehm, patřím Tukantanovi, majiteli arény.“ Sklonila lysou hlavu a poklepala prstem na rodový cejch, vypálený do rudé kůže přímo uprostřed temene. „Vidíte? *Musíte* mi pomoci.“

Strážce ornament několik okamžiků se zaujetím studoval. „Padělek to není, to bych poznal. Takže se zdá, že tady nejspíš nejde vůbec o nic...“

„Určitě ne, pane,“ přidal se mladý. „Jednou jsem byl u Tukantana na recepci a pár svých samiček mi půjčil na noc. Věřte, jsou vážně tak prostoduché, jak se o nich povídá.“

„Škoda. Čekal jsem něco zajímavějšího. Ten starý blázen bude snad něco chtít za její poranění, ale co zplodí jeho madugové, to ho nezajímá ani takhle málo. Pořád má dost peněz ze zápasů. Jdeme.“

Mladá žena se hlasitě rozkřičela, zvuk jejího hlasu připomínal v těsném sevření domů krákání opeřence, zasaženého šípem. Někteří z chodců ji začali širokým obloukem obcházet, ruce na zbraních – a i samotnému Hartingovi se úžasem rozšířily oči. Tak tedy skutečná ztráta, skutečná bolest... Na Alkanu se vidí hodně zřídka, je o to vzácnější, oč víc se jí ve městech a vsích jeho čtyř světadílů skrývá.

Dobrá, jenže ani on nepřišel, aby do toho strkal nos. Ta malá, až z toho bude mít rozum, si poradí sama jako každý druhý, bude-li si přát jiný život – snad k tomu dostane příležitost a neskončí ještě dnes večer na talíři nějakého bohatého gurmána. A dost možná nikdy na útěk ani nepomyslí, stejně jako její matka, koneckonců tak jako tak by to nejspíš byl nejlepší způsob, jak se dostat z deště pod okap...

„Mám ji umlčet, pane?“ Mladší Strážce. Hluk ho přitáhl nazpět, anebo možná něco docela jiného.

„Nech ji být, nikomu nevádí. Počkat...“ Mladíkův představený ukázal řadu sněhobílých zubů v chápavém úsměvu. „Já vím, o co ti jde, chlape. No nic, Tukantanovi takové věci nevádí, tak si posluž – ale než dojdou na spodní náměstí, ať jsi tam taky, rozumíš?!“

„Ovšem. Děkuji, pane.“

Talkatra pochopila včas, vyrazila jako smyslů zbavená ke křižovatce, svalnatému muži v plné síle však neměla šanci unikat déle než několik beznadějně krátkých vteřin, pak ji dvojice paží s naběhlými žilami obemkla a srazila na dlažbu, praskání trhaných šatů se smísilo s novou vlnou jekotu, tři kolemjdoucí se mlčky postavili do zástupu za Strážcova záda, potom se dva z nich začali rvát o pořadí, rudé hlavy bez vlasů a vousů se na pozadí bledých zdí leskly jako krhavá slunce uprostřed nejtvrděších zim...

Harting se znechuceně odvrátil a ztratil se ve spleti uliček právě ve chvíli, kdy jekot zeslábl, změnil se v tlumené vzlykové sténání a nakonec docela utichl.

X

Hostinec Graar nepatřil v alkanské metropoli k největším ani nejbohatším, stál však bezkonkurenčně nejblíže aréně a to obvykle v očích znaveného Melganionce rozhodlo. Ani dnešek nebyl výjimkou – s lety cviku vybroušenou ostražitostí se Harting přitiskl zády ke zdi, o něco vyšší

než ty okolo ní a ozdobené několika zašlými měděnými reliéfy, ale prosté jakýchkoli větších otvorů stejně jako ostatní, rozhlédl se do všech stran, teprve pak se odvážil zatáhnout za šňůru, příliš tenkou, aby po ní sebelehcí tvor dokázal vyšplhat. Zvonek, umístěný kousek pod plochou střechou, se ozval důvěrně známým falešným tónem, jednou, podruhé, a teprve na třetí zacinkání se přes atiku naklonila rubínová tvář.

„Chceš něco?“ Štěkavý chlapecký hlas nepřipomínal nic, na co si Harting pamatoval, a přestože si svou schopností rozeznávat Alkance stále nebyl jistý, dal by krk za to, že i tenhle obličej vidí poprvé.

„Moc nezírej a hod’ mi lano. Jdu se ubytovat a platím dobře, váš pán mě dávno zná.“ Pokud tu stále je stejný pán, blesklo mu hlavou. Ale na tom koneckonců nezáleží, každý majitel rychle pozná, že zdvořilost k hostům, jako je on, se mnohonásobně vrátí.

„Okamžik.“ Tvář zmizela a téměř v tu samou chvíli pleskl o kámen po jeho pravici konec tlustého námořnického lana. Nečekal, až se některý z procházejících chopí tak viditelné příležitosti, bleskově se uvázal, houkl – a jeho zdviž začala stoupat málem rychleji, než se předtím dostala dolů. Zasykl bolestí, jak mu povrch zdi odřel nahá záda, konečně však byl nahoře, přešel atiku – a ještě dřív, než se dotkl nohama střechy, mířily mu na hrud’ i na krk hrany tří bojových kotoučů a hroty dvou lehkých mečů.

„Tak to bysme měli, kostlivče.“ Výrostek, s nímž právě hovořil, ho pošimral svou zbraní na bradě. „Povíš nám teď důvod, proč tě neobrat, neuseknout ti tu modrou palici a nehodit tě ve dvou kusech zpátky?“

Usmál se. S něčím podobným počítal a dobře se připravil už na ulici – nyní stačilo jen zašeptat jediné slůvko a všechny bojové nástroje se odporoučely k zemi s tak dokonalou přesností, že se zvuk jejich dopadu slil v jedno hlasité klepnutí. Pětice dlaní se pokryla mokvavými puchýři, žádný z jejich majitelů však na sobě nedal nic znát. „Tenhle stačí – nebo si přejete přesvědčivější, než se o mě postaráte?“

„Táhnete, holomci?! Copak jste se docela zbláznili?!“ Nový hlas zazněl z průlezu uprostřed střechy a jeho zvuk naplnil Hartinga alespoň částečnou úlevou. „Nepoznáte, co je zač?! Je z Melganionu, to je thermadonský vládní svět, jestli vám to nic neříká! Z jediné takovéhle návštěvy vyžijeme půlrok, vy tupci, a tenhle jezdí pravidelně – ale to si pište, že tentokrát z něj neuvidíte ani měďák! A teď hybaj čistit stáje, tohohle chlapa obsloužím radši sám! Už jste pryč, holoto?!“

Čeládka se se svěšenými rameny odplížila k otvoru a hostinský Rakant se krokem při jeho rozměrech až nepřírozeně lehkým rozběhl vstříc příchozímu.

„Musíte je omluvit, nemají z toho rozum,“ drmolil, zatímco jej táhl od atiky. „Myslí si, že každý cizák v těchhle končinách je tuctový pocestný, míň než madug... Ti staří byli lepší, já vím, ale bohužel příliš slabí a hloupí, hosti mi je pobili, a tihle – fuj! Mohu z nich připravit výtečnou tabuli na vaši počest, jestli máte chuť – stejně si chci pořídit nové, už jich mám po krk. Eh, budete si přát svůj obvyklý pokoj?“

„Není třeba, myslím, že se tu nezdržím dlouho. Zápasý začnou co nevidět, stačím sotva uložit

věci a jdu... I když, pravda je, že už se tam začínám cítit tak trochu jako doma, takže jestli je to možné...”

„Pro vás vždycky, příteli, stačí jen říct. Věřím, že se nemůžete představení dočkat, mám pravdu? Muž tak znalý válečnických umění nemůže neocenit kvality našich gladiátorů, zvláště Tukantanova stáj je...”

„Ovšem. Samozřejmě. Alkanské arény jsou vyhlášené a tady v Bragongu se setkávají mistři všech mistrů.“ Harting slabě vzdychl, jalové tlachání ho rychle začínalo nudit. „Ale já jen hledám talenty, pane Rakante, nejsem učitel, a sem putuji spíš za odpočinkem. Je možné, že nějakého bojového maduga pro naši školu i odkoupím, ovšem pochybuji o tom. Jen málo místních u nás uspěje – jsou silní a schopní, to ano, zato pravidla etiky si osvojují jen velmi ztěžka.“

Hostinský se zašklebil, jako by kousl do kyselého plodu. „Etiky? Můj drahý Slagu, Alkan je nejeťičtější svět, jaký si tam nahoře dokážete představit. Žádné zvýhodňování, žádná falešná omezení původem, rodem nebo co já vím čím. Krev šlechtická nebo žebrácká, každý se narodí jako madug, úplně každý – i já jím byl, i Tukantan, i náš Držitel. Kde jinde naleznete takovou rovnost, kde?“

Melganionec mlčky pokrčil rameny. Vlastně to celé dává smysl, je to děsivé, ale čím víc se snaží, tím lépe poznává, jak málo se tomu dá vytknout. Pro všechny stejné právo vydobýt si postavení, majetek, respekt, úctu a nakonec i občanství jen a jen vlastními silami – kdoví, snad je to skutečně nejsnazší a nejúčinnější způsob, jak udržet čistotu a životaschopnost rasy po celé věky nedotčenou. Thermadon nemá důvod zasahovat do místních zvyklostí, dokud jeden z jeho nejvýznamnějších světů plní své závazky a povinnosti, každopádně jeho měřítka jsou podstatně odlišná. A s potížemi, které z toho dnes a denně vznikají, se zkrátka obě strany musejí vypořádat, jak dovedou.

Po dlouhém železném žebříku, upevněném tak, aby se dal zdola jediným zatáhnutím za provaz strhnout, sestoupili do horního patra a omšelou, zašpiněnou a mizerně osvětlenou chodbou zamířili do zadního traktu. Od Hartingovy poslední návštěvy se zde prakticky nic nezměnilo, snad tedy i jeho pokojík za ohybem, tichý, v městských podmínkách až nezvykle útulný a s výhledem na arénu, najde ve stejném stavu, jak ho zná...

Halasné chrápání ho naplnilo mrazivou předtuchou už ve chvíli, kdy se chodba stočila vpravo, potom hostinský otevřel dveře a obavy se změnilly v jistotu, tvrdou jako žulový masiv...

„On spí, při Kreidovi, on pořád ještě spí!“ Rakant mávl pravicí k ramenatému domorodci, rozvalujícímu se na lůžku s rukama založenýma pod hlavou, z rozesmátých úst mu odkápla krupě masných slin. „No nic, už zaplatil a nepředal se, aspoň to napravíme – a takhle je to lepší, než se s ním hádat.“ Z pouzdra u opasku vytáhl zahnutou, rzí zmatnělou dýku, vbodl ji až po rukojeť do pravidelně se zdvíhajícího břicha a širokým řezem rozšířil ránu až k hrudníku. Alkanec sebou trhl, vyřeštil oči, cosi z posledních sil zachroptěl a ztuhl, z rány se vyřinul proud krve, vsákl se do prostěradla a začal stékat na podlahu.

„Hej!“ štkl hostinský na podomka se zamračeným pohledem, jakoby náhodou oprašujícího opodál stěnu chodby, a hodil mu k nohám několik drobných mincí z váčku, odříznutého mrtvému. „Odneseš ho do kuchyně a vyčistíš tady ty fleky, náš host je... v určitých místech nemá rád. Šaty si

nech a hni sebou.“

Harting, jako už tolikrát předtím, potlačit zvracení a dotírající mžitky před očima a raději se odklidil do potemnělého kouta chodby, tak, aby na vchod pokojíku dobře viděl a zároveň od něj mohl stát co možná nejdál. S trochou rozpaků, skrývaných pod dobře sehranou trpělivostí, vyčkal, dokud mu slouha trhnutím hlavy nenaznačil, že je vše připraveno, odhodil tornu se zásobami sušeného masa a hrstkou osobních předmětů na prostěradlo, zbrusu nové a patrně jediné čistě vyprané a nezkravené v celé budově, mladého maduga upozornil, že dveře i okno budou chráněny melganionským zaklínadlem, jež spálí nezvané návštěvníky na prach při prvním doteku, vtiskl mu do dlaně další peníz a pobídl ho, aby mu pomohl dolů na ulici.

Dorazil tam živý a zdravý, přestože mu při dopadu na dlažbu po příliš kvapném a necitlivém spouštění zatrnulo v nohou tak, že se musel, schoulený u zdi, několik minut z bolesti vzpamatovávat. O to rychleji a pohodlněji mu však uběhl zbytek pouti bragongskými zákuty – bez dalších nepříjemností se cesta zdála natolik krátká a bezvýznamná, že teprve když mu na rameno dopadla dlaň muže vybírajícího vstupné, uvědomil si, že je u cíle.

„Copak, copak, modráku? Jestli jsi tak slepý, že přehlédneš i tu naši krásku, dlouho si Bragongu užívat nebudeš, to si piš.“ Měl pravdu; titánská, okrově zbarvená masa největší alkanské arény vyčnívala o celé desítky sáhů nad střechy nejvyšších okolních budov, záplava zlatých ozdob zářila do všech stran a právě tak i věnc pestrobarevných praporců na horních ochozech, rovnoměrně střídající emblémy místních stájí, vesměs patřících Tukantanovi a jeho nohsledům, s několika tucty hostů ze všech končin světa, nabízel více než výrazný orientační bod poutníkům v drtivé většině městských čtvrtí. Nevěnovat pozornost tomuhle všemu byla skutečně ostuda nejvyššího řádu, zvláště když gladiátorská klání navštívil už tolikrát. Raději nechal poznámku bez odpovědi, vytáhl zlatou minci se siluetou paláce Rady kouzelníků na jedné a symbolem polobožského Nejvyššího Mága na druhé straně a rychle natáhl ruku k výběrcímu.

„Podívejme, Melganionec. Nejsi hloupý, šupáku cizácká, přijít až po tlačení.“ Alkanec si zlato zálibně a trochu nedůvěřivě nastavil proti slunci a začal je dlouze prohlížet.

Harting se mezitím už trochu otráveně rozhlédl kolem; téměř všichni diváci dávno seděli a stáli na svých místech uvnitř, na prostranství okolo cirkusu mohl spatřit už jen osamělé opozdilce a také skupinky všudypřítomných Strážců Života, bedlivě sledujících počínání každého z nich a podle všeho vyhlízejících případné uprchlíky, aby mohli hodnotit jejich naději. Jaký může tady vlastně mít smysl silovat o občanský titul, jaké nové možnosti může sám o sobě přinést? Těm, kdo neprahnou po vysokém postavení v obchodu, vládě či odboji, téměř žádné – snad jen moc nad madugy a jisté ulehčující vědomí, že přinejmenším oni budou muset být hodně obezřetní, pokud se vás rozhodnou zabít...

„V pořádku, cizáku. Tak upaluj.“ Výběrcí zamával rudou paží, silnou jako Hartingovo stehno, kamsi vzhůru. „Až do vrchního patra a na ochozu doleva, tam máme zvláštní lóže pro takové změkčilce, jako jsi ty. A pospěš si, ať nepřiđeš o to nejlepší.“

Sílící pokřik z tribun napovídal, že nemluví do větru, a ani Harting neměl nejmenší chuť se dál

zdržovat. Spěšně kývl hlavou, otočil se a bleskovým tempem, jako by to měl být on a pouze on, kdo tu dnes bude zápolit, proběhl sloupovým portálem do nitra obří budovy.

Vřískavé fanfáry stovky trubačů, ohlašující první zápas, a výbuch rozjásaného řevu mnohonásobně většího počtu hrdel ho zastihly ve chvíli, kdy zpocený a zadýchaný vybíhal poslední rameno širokého schodiště...

X

„Necht’ je Život očištěn od falše a hniloby! Kamení ke krvi, krev ke kamení!“

Výkřik pořadatele, vznášejícího se na plochem modravém disku vysoko nad kolbištěm, byl pečlivě připraveným magickým polem zesílen tak, aby dokázal zřetelný a nezkreslený proniknout i do nejvzdálenějších míst tribun, přesto se poslední slova téměř utopila v jáсотu, ničím netlumené pobídce k tomu, co nyní očekával každý živý tvor v těchto zdech. Dav rubínových těl dole se zavlnil jako klubko červů, zpracovávajících nepředstavitelně objemnou mršinu, vzrušení se nevyhnulo ani úzkému prstenci drobných balkónů, z nichž na scénu hleděli poutníci z cizích světů: Hartingovi sousedé, dva zavalití oranžoví Swyorci, nadšeně vyskakovali, divže nepřepadli přes příliš nízké zábradlí, osm paží s křečovitou úporností točilo železnými řehťáčkami a kostěné desky na vysokých čelech, bušících do madel, zvuk více než důstojně podbarvovaly dunivým basem, divák po pravici, jehož původ nedokázal v rychlosti určit, podle roucha ovšem žijící také na Melganionu, se nehýbal, kulaté hmyzí oči měřily bojiště se zdánlivou lhostejností, maličká ústa beze rtů však vyluzovala pískot tak pronikavý, že chvílemi zahanboval i samotné Alkance. Boj je u konce, duel je rozhodnut! Gladiátor, slabý, vyčerpaný, bezmocný, se kroutí na okrovém šterku zápasíště, kopí, přelomené vejpu, a ohnutý štít s Tukantanovým emblémem leží jen dva sáhy za jeho hlavou, nyní by ale stejně tak dobře mohl být na opačném konci Všehomíra, vítězný madug v uhlově černé kazajce stojí s těžkým mečem na jeho hrudi, sklání se níž a níž a přestože výraz jeho tváře lze na dálku jen stěží rozeznat, jízlivý úsměv smíšený s úlevou jako by sám vystával přímo před očima všech přítomných. A pak, bez varování, jehož není třeba, se úsměv mění v rozevírající se chřtán, dvě řady ostrých zubů se zakusují do paže poraženého, odtrhávají z ní obrovský kus masa, ústa, olepená krví, se roztahují do úšklebku, když polykají, a znovu a znovu, mnohonásobně zesílený nárek, sténání a prosby o rychlou smrt se nesou nad hledišti a ta jim odpovídají, krev a bolest na šterku, krev a tlačence nad ním, hluboké, zkoumavé pohledy Strážců Života, postávajících na ochozech za pancéřovými zábranami... Harting se otočil a přikrčil se za zábradlím – tuhle část zápasů si už léta bez jakékoli lítosti dokázal nechat ujít.

„Jak je vidět, bragongským stájím dnes bohové příliš nepřejí.“ Uvaděč. Konečně. „Jenže karta se, přátelé, velice záhy může obrátit a já pevně věřím, že se skutečně obrátí! Proti dalšímu vyzývateli, Redafondovi z Hatou, totiž za stáj Tukantana, vlastníka naší slavné krásky, nastupuje býček u nás dosud nespátrřený, v kraji však vítězí už několik let – Trhač střev Varkangar!“

Vzhlédl, aby využil možná jedinou příležitost zhodnotit zbrusu nového bijce – a čelist mu

poklesla podivnou předtuchou, vzrušující i děsivou zároveň. Pokud šlo o něj, pořadatel se nemusel o premiéře tohohle maduga vůbec zmiňovat, někoho takového by nedokázal vypustit z paměti, pokud by ho už někdy dříve v kolbišti zahlédl. Na pohled nijak výjimečný, přinejmenším v těchto místech, leckdo ho mohl docela dobře přehlédnout – ale jen pokud by si blíže nepovšiml jeho chůze, poklidné, bez výkřiků, jásání a poskakování, jak to dělali ostatní gladiátoři, a přesto napjaté jako vrhací prak, připravený jen a jen k uvolnění lana, pokud by dobře nezkoumal každý pohyb spoutanou energií kypících svalů a neuvědomil si, že tahle pouta padnou až v okamžiku, kdy to přinese užitek, ani o vteřinu dříve. Tady přicházel tvor, jenž nepotřeboval prázdná gesta, vysmál by se za ně všem svým soupeřům, hlasitě a od plic, kdyby nepovažoval i smích za hloupé, bezúčelné mrhání silami.

Pokud byl Harting jediný, kdo dokázal tohle vše vypožorovat už ze skrytých náznaků, po zahajovacích fanfárách se mladý gladiátor jako blesk ukázal v pravém světle všem; vrhl se vpřed se zuřivostí vyhladovělé šelmy, nepřemýšlel, netaktizoval, jen bil, s nepřičetným řevem zasazoval ránu za ranou natolik bezhlavě, že každý, kdo by při takovém způsobu boje jen maličko zaváhal, každý, v kom by zůstala sebemenší špetka obav z porážky, by skončil na zemi dřív, než se zápas stačí pořádně rozběhnout, tady však nic podobného nehrozilo. Protivník nemohl než dát se na pomalý, neochotný ústup, s vypětím sil se pokoušel štítem vykrývat lavinu strašlivých výpadů, spíš jediné nepřetržité vlny zvířecího běsnění, tváří v tvář Varkangarovi však každá jeho obrana připomínala dítě, uhýbající před rodičovským výpraskem – nakonec s třesknutím narazil zády do ocelové stěny, ohraničující bojiště, Tukantanův madug, jenž svůj vlastní štít i zbraň dávno odhodil, mu až neuvěřitelně přesným pohybem prokousl hrdlo, povalil jej do šterku, dalším trhnutím zubů mu rozpáral břicho a lačně ponořil tvář do teplých, ještě napůl živých útrob. Poražený tentokrát nedostal příležitost pobavit svým nářkem přihlížející, sám vítěz jej však více než důstojně zastoupil – jakmile znovu pozdvihl obličej, olepený rudou a hnědou a nažloutlou lepivou hmotou, z hrdla se mu vydralo zavřeštění tak vzdálené všemu, nač se rozumem obdařená bytost kdy dokázala zmoci, že tribuny namísto oslavného jásotu ztichly a několik diváků, sedících až docela dole, začalo v panické hrůze prchat do vyšších řad.

„Jak jsem správně tušil, přátelé, štěstí se začíná přiklánět k místním!“ I samotnému uvaděči se při těch slovech zachvěl hlas. „Podle řádů má vítěz právo volby, zda pokračovat nebo si odpočinout do dalších kol – tady však, tuším, není vůbec nad čím váhat! Varkangar Trhač střev má hlad! Chce se rvát! A Hadlokraz, mocný válečník z Ruggu, mu nyní přichází ukázat, že stále má s kým!“

Druhý madugův soupeř měl mnohem vyšší a mohutnější postavu než jeho předchůdce, i držení jeho těla prozrazovalo větší zkušenosti i odvahu, přesto krácel do arény značně nejistým krokem – a jak se brzy ukázalo, jeho obavy nebyly zbytečné. Vydržel uhýbat Varkangarovi téměř třikrát déle, tak dlouho, až se šokované tribuny odhodlaly k prvním povzbuzujícím výkřikům, které ještě zesílily, když sám zasadil několik lehkých, bezvýznamných ran, nakonec však i on skončil v kaluži krve a potrháných vnitřností, s protivníkem křepčícím v návalech nepřičetného nadšení po rozdrčené hrudi, pod publikem, jehož oslavné nadšení možná poprvé v historii bragonského zápasiště zaznělo falešně a nepřesvědčivě. Třetího gladiátora, vzpouzejícího se a bijícího okolo sebe vším, co měl po

ruce, museli do cirkus doslova vhodit; jakmile dopadl na štěr, vyskočil, chvíli cloumal pečlivě zajištěnou mříží, nakonec přeskočil ohrazení a začal si prorážet cestu mezi diváky – teprve když ho společně se strážci arény několikrát za sebou dotlačili nazpět, vzdal to a konečně vyrazil do předem prohraného boje. Potřetí se rozezněl Varkangarův vítězný ryk, potřetí se hlediště namísto obvyklých projevů jen rozpačitě zavlnila a Harting, vděčný za své výjimečné místo daleko od vši vřavy víc než kdy jindy, se potřetí usmál a pokýval hlavou. Stále zřetelněji cítil, že pokud lze vůbec na Alkanu nalézt někoho pro školu přijatelného, vidí ho právě před sebou: tady má muže, jenž přijal podstatu svého domovského světa v její nejopravdovější podobě, bez přetvárek a bez falše, čistý jako dítě a ryzí jako valící se řeka – pokud by ho dokázali zkrotit a nasměrovat na lepší cestu, mohl v něm Thermadon získat služebníka, jakému se jen málokdo dokáže vyrovnat. Zálibně přejel prsty zpoceně ruky po měšci se zlatáky; bylo jich dost, aby mohl Tukantanovi zaplatit desetkrát víc, než si řekne, ostatně musí mu být jasné, že aréna bude napřesrok tak jako tak zívát prázdnotou, pokud se tohohle bijce rychle nezbaví. Dobrá tedy – pokud Varkangar přežije dnešní zápasy, dostane příležitost, jakou mu na Alkanu jednoho dne bude možná závidět i sám Držitel.

Čtvrtý protivník obrátil během několika chvil všechny plány a naděje vniveč.

Rotogas z Duganu také na okamžik zaváhal, než se vydal svému děsivému soupeři vstříc, bylo na něm však vidět, že jej sebevědomí přese všechno, co mohl sledovat, neopustilo – a co víc, i on byl pro znalé, zkušené oko na první pohled něčím zvláštní. Snad za tím byla určitá ztuhlost jeho chůze anebo pohyby paží, o něco strnulejší a těžkopádnější, než by měly být, ani sám Harting nedokázal tohohle podivného bojovníka přesně zařadit, Varkangar se pak podobnými úvahami nezatežoval vůbec. Vrhł se do útoku úplně stejně, jak to udělal už třikrát, rozmáchł se krátkým špičatým mečem – a hned vzápětí zůstal zaraženě stát s očima těkajícíma mezi pokroucenou zbraní a Rotogasovou hrudí, narušenou jen lehkým, zvolna otékajícím šrámem. Pohled na bestii, vyvedenou z míry a zmatenou, se náhle zdál natolik neskutečný, že publikum znovu ztichlo úžasem; smích duganského gladiátora se prohnal mlčenlivým očekáváním jako rachot hromu, když zaťal pěst, příliš drobnou, než aby ji mohl v duelu vůbec použít – a jedinou ranou srazil obrovité tělo svého protějšku na zem.

Varkangar zakňučel jako zbitý normík, jen kratičce, než se opět zdvihł a vrhl se do boje se vztekem, vedle nějž se i jeho předchozí řádění zdálo jen dětskou hrou; diváci oněměli a uvaděč se přikrčil ke svému vzdušnému disku v tiché úctě ke scéně pod sebou, sám Rotogas se však tvářil stále stejně nezúčastněně, jako by mu vůbec nic nehrozilo. Nepřestával se smát, když pozoroval marné pokusy Tukantanova maduga povalit ho a rozsápat, občas ustoupil o krok či dva, spíš aby soupeře vydráždil, ještě zvýšil jeho rostoucí zklamání, nakonec pozdvihł ruku s dýkou, pomalu, beze spěchu bodł, Varkangarovo rameno zrudlo krví... To byla chvíle, kdy Harting vstal a nikým nepovšimnut opustil lóži. Neměl chuť sledovat, co se bude dít dál – zatím si může důkladněji prohlédnout budovu, projít se parkem nebo čert ví co, cokoli, jen být co nejdál od všech míst, odkud by mohl byt' jen nedopatřením zahlédnout bojiště. Nechápal, proč to dělá, najednou se však zdálo snesitelnější přijít o část největších alkanských zápasů, než vidět takového bojovníka v mukách umírat...

Vlekl se prázdnotou, nepříjemně tichou chodbou, pohled sklopený k zemi, mysl připravenou na

výbuch konečného jásotu z tribun, jenž nepřicházel – co to ovšem znamenalo po odezvách ze tří předešlých duelů? – a v hlavě mu začínaly vyvstávat další, ještě temnější myšlenky.

Jak dlouho už vlastně sleduje bragonská utkání, jak dlouho nevynechal ani jediný rok? Spoustu let – a i když je Alkan na jeho vkus mírně řečeno zvláštní, dávno si ujasnil, co od něj může očekávat, naučil se rozumět jeho životu. Nebo si to do dnešního dne alespoň myslel. A teď? Proč právě v Bragongu, na zápasech nejvíc navštěvovaných cizinci ze všech koutů Thermadonu, se ve stejný den objeví hned dva tak podivní bojovníci? Náhoda, prostá touha po větší slávě, ovšem, to jsou rozumná vysvětlení a dávají smysl – a v tom to právě vězí. Rozum ví své a je klidný, instinkty však křičí, že se tu děje něco hodně, hodně zvláštního, a je stále obtížnější nedat jim slovo...

„Hej, ty!“ Výkřik za zády ho vytrhl ze zamyšlení, jako by dostal bojovou holí po hřbetě. „Kampak chvátáte, co? Nechceš nám něco vysvětlit?“

Otočil se tak svižně, až trojice strážců arény mimoděk poodstoupila, zamračené pohledy jim však z tváří nezmizely, ani kotouče se nesklonily o jedinou píď. V předtuše, posílené předchozími úvahami, sevřel co nejpevněji vlastní zbraň. „No prosím, jak je libo. Přijel jsem se podívat na zápasy a trochu se mi... udělalo nevolno. Hádám, že nedělám nic nepovoleného – pokud to slovo vůbec znáte...“

„Tak nevolno, co?“ Nejblíže z mužů, titán s jizvami na pažích a modrými výložkami uprostřed hrudi, se jedovatě pousmál. Zbylí dva obstoupili Hartinga z boků, vzduch v chodbě ochladl, potemněl a nezvykle zhoustl. „A jestlipak se můžeš něčím prokázat?“

„Ovšemže. A doufám, že tohle rychle vysvětlíme, ve vašem vlastním zájmu.“ Sáh do kapsy pro melganionskou pečeť a s pohrdavým gestem ji podal poddůstojníkovi. Ten ji chvíli upřeně pozoroval, jako by nemohl uvěřit, co drží v ruce, a nepřátelský výraz v jeho obličeji se pomalu měnil v čiré, nefalšované zděšení. Nakonec ji zasunul do kalhot, vzhlédl – a v tom okamžiku oba jeho podřízení sevřeli zajatce a přirazili ho ke zdi. Hartinga, jenž očekával povel nebo přinejmenším výrazný pokyn, to natolik zaskočilo, že ani nestihl tasit meč; ten vzápětí se smutným zazvoněním skončil u velitelových nohou.

„Tohle je tedy pořádný průšvih, chlapi.“ Poddůstojníková slova přicházela jakoby z dálky, přes závoj neskutečnosti celého okamžiku. Několik vteřin zvažoval možnost kopnout ho do rozložitého břicha a použít navzdory řádu arény zaklínadlo, a stejně rychle ji zase zavrhl: nemohlo být nejmenších pochyb, jak by takový střet skončil, zbytečně by riskoval kvůli hloupému nedorozumění, které se vysvětlí stejně rychle a stejně uboze, jak vzniklo. Tam, kde pravidelně dával najevo svou totožnost a odevzdával své zlato, tam si vždycky mohl být jistý bezpečím. Dokonce i na Alkanu. „Držte ho pevně, neřáda, já se podívám, co ještě ukradl.“

Netrvalo ani minutu a vedle meče se na podlaze chodby ocitlo i vše ostatní, co si s sebou Harting přinesl; váček s penězi, hrst bílého kamene se zásobou magenergie, kterou už nestačil využít k obraně, a žalostná hromádka dalších drobných předmětů se dostaly před Alkance a vzápětí zmizely v kapsách zašpiněné uniformy. „Tak, teď ho odveďte zpátky, kam patří,“ houkl velitel konečně. „Ale neubližovat, rozumíte? V těchhle dnech si to jaksi nemůžeme dovolit.“

„Tak poví mi už někdo, zatraceně, o co tady jde?“ Melganionec sebou v kamenném sevření slabě zazmítal a jeden z ozbrojenců ho dloubl do žeber. „Vy nejspíš vůbec nechápete, co vlastně děláte!“

„Pána to pořád nepřestalo bavit, co? Dobře, jak chceš.“ Velitel si založil ruce na prsou, kotouč, jenž už patrně považoval za zbytečný, skončil opět v pouzdře za opaskem. „Co ty na to, když ti řeknu, že jeden gladiátor, cizák, co ho Tukantan přednedávnem dal unést pro arénu, dnes dostal strach z toho nováčka, Varkangara, zabil dva chlapy ze sklepních oddílů a vzal roha? A že popis na tebe padne jako ulitý?“

„Co já na to? Že jste nejspíš zešileli! Podívej se na mě – kdo by *mě* mohl chtít poslat na bojiště?!“

„No... to máš asi pravdu. Jenže o tomhle rozhoduje Tukantan, ne já. A ten mluvil jasně.“ Poddůstojník kývl na své muže. „Dost řečí. Zpátky do klece – a sklepním vyřídíte, ať dávají lepší pozor na cizáky, i když se nezdají. Vezmu si pár chlapů a půjdeme hledat toho Slaga, snad ho taky nezabil – jinak při nás stůj sám Kreid!“

„Bud'te si jistí, že vám nepomůže ani on, jestli mě hned...!“ Tvrdá pěst s neúprosnou přesností udeřila Hartinga mezi oči, svět zajiskřil a pak se milosrdně odporoučel do tmy...

X

Rozlehlá, silnými sloupy podpíraná prostora pod cirkem, špatně osvětlená a nevětraná, páchla zatuchlinou, močí a zkaženým jídlem tak strašlivě, že se málem pozvracel už v okamžiku, kdy se před ním otevřel její vchod. Strážníci, kteří to podle všeho považovali za další součást jeho hry, ho jen se smíchem poplácali po zádech a beze slov odevzdali čerstvě vzkříšeného zajatce svým druhům s napjatějšími tvářemi, těžšími zbraněmi a tmavošedými úbory, jež dokonale splývaly s podzemními stěnami. Ti ho mezi řadami klecí dovedli k jedné z mnoha prázdných, s teatrální pečlivostí zajistili dvojici mohutných zámků a zanechali ho samotného ve strnulém tichu, jen s tlumeným vrčením rozcvičujících se bijců a vzdáleným řevem dravých zvířat za východní stěnou, při němž se i otrlí madugové chvílemi třásli jako malé děti.

Odstoupil od mříže, minul léta nemytou plechovou nádobu, aniž dokázal rozpoznat, zda slouží jako mísa na jídlo či latrína, usedl do zadního kouta a složil hlavu na kolena. Tak zůstal po několik dalších hodin, až mu i stráže na své pravidelné obchůzce uličkou přestaly věnovat pozornost, schoulený a ponořený hluboko do nitra zvažoval další možnosti. Na Melganionu ani u hlavní alkanské Brány ho nikdo postrádat nebude, přinejmenším do zakončení bragongských her a to už nejspíš bude na všechno pozdě. Pak je tu Rakant, ten by se o osud svého nejvýnosnějšího hosta mohl začít zajímat podstatně dřív – jenže i kdyby se ho nějakým neskutečným zázrakem dopátral, má vůbec dostatečně pevné styky s někým, kdo by ho odtud mohl dostat?

Samozřejmě lze i doufat, že bude včas dopaden pravý uprchlík, ani to se ovšem nyní, kdy pátrání po něm nejspíš skončilo, nezdálo příliš pravděpodobné. A konečně by se mohl pokusit křičet, až ho přivedou na kolbiště, a doufat, že ho některý z cizinců nahoře v lóžích pozná, ale i kdyby takové štěstí měl, sotva se něco smysluplného stihne podniknout dřív, než ho červená hora masa

z kdovíjakých končin tohoto světa rozseká na kousky a spolýká. Kdepak. Ať rozvažoval, jak chtěl, ať nahlížel své postavení z kterékoli strany, stále mu vycházel jediný myslitelný výsledek. Právě ve chvíli, kdy za zamřížovanými okny začaly pohasínat i ty žalostné zbytky denního světla, jež si sem dokázaly nalézt cestu, vstal, aby si důkladněji prohlédl zámky; nebyly složité, poradil by si s nimi možná dřív, než strážci obejdou halu, ale co dál? Stihne osvobodit ještě další zápasníky, než vypukne poplach? A neprozradí je někdo z těch, kdo zde jsou o vlastní vůli, aby si vybojovali občanství?

Sílící řev od průchodu do východní části podzemí, doprovázený vzteklým nadáváním nejméně tuctu strážců, ho zdvihl ze země, v nohou, zdřevěnělých dlouhým sezením, bolestivě zatrnulo. Zvíře – a tady? Proč by je někdo vodil právě sem? Ledaže by snad – ale ne. Kdyby měl posloužit jako krmivo, věděl by to od samého začátku, žádný Alkanec by se neobtěžoval takovým hloupým divadlem. Mimoto by bylo mnohem snazší odvést jeho do dravčího příbytku než naopak, samozřejmě, to přece dá rozum, jinak to být ani nemůže... Se srdcem v krku vyhlédl směrem, odkud hluk přicházel, a útroby se mu sevřely směsicí protichůdných pocitů.

Ne, tohle nebyl dravec. Alespoň ne takový, jakého očekával. Snad to byl úlek nebo otupění z dlouhých chmurných úvah, co mu zabránilo uvědomit si, že tenhle hlas už dnes slyšel, teď však mu stačil jediný pohled na spoutanou postavu, klátící se sem a tam v šesti silných ocelových řetězech, aby pochopil jednoduchou pravdu. Mnohem dřív, než vzpouzející se madug skončil v dalším prázdném vězení nedaleko jeho vlastního, než utichlo šlehání knut, téměř nepřetržitě bičujících rudá záda i údy, než zaklaply zámky a stráže se ztratily za ohybem, věděl docela přesně, co spatří, až bude schopen podívat se pozorněji. A čím lépe věděl, tím obtížnější bylo tomu uvěřit.

Trpělivě vyčkával, až obr přestane zuřit a s odevzdaným vrčením usedne na vlhkou podlahu. "Hej!" sykl potom a snažil se, aby to neznělo příliš rozpačitě. „Nevadí ti, jak tu s tebou zacházejí?“ „Zabiju je!“ štěkl Varkangar, aniž otočil tvář k tomu, kdo jej oslovil. „Vyrvu jim střeva a nacpu jim je do krku! Roztluču jim...!“

„Mohl bych ti to splnit!“ Vykřikl to téměř tak hlasitě jako Alkanec a další slova mu díky tomu málem zamrzla v hrdle. „A možná ještě víc, kdoví...“

„Jo, to určitě.“ Titán na něj konečně zaměřil pozornost a hned vzápětí se podzemí naplnilo jeho dunivým smíchem. „Páni, ty jsi taky gladiátor? Copak ten bahnožrout Tukantan už úplně oslepl? Překousnu tě před bitkou na dva a pak tě hodím čumilům na hraní, ať vidí, že nejsem zas tak zlý – uneseš vůbec zbraň?“

„Nepochybuju, že by to pro tebe byla hračka. A taky máš pravdu, že jsem tu omylem, ale vyslechni mě, třeba pak leccos uvidíš jinak.“ Měl pocit, že se pokouší přemluvit hurikán, aby nechal stát jeho slaměnou chýši. „Odpoledne jsem se na tebe díval z lóží. Skvělá práce, ale když se objevil Rotogas...“ Zaváhal, pak mu cosi napovědělo, že nejlépe udělá, když poví pravdu. „Odešel jsem, no a hned pak mě chytili a zavřeli. Nechtěl jsem vidět, jak... jak umíráš.“

„Moc k tomu nechybělo.“ Varkangar, zjevně potěšený upřímností i komplimentem, alespoň trochu změkkl, i jeho hlas se ztišil. „Nakonec z toho byla plichta. Ani Tukantan, ani ten druhý nechtěli přijít o dobrého býka, takže se celkem rychle shodli, že nás oba nechají jít. I tak mě léčili půl dne.

Špinavá kouzla, to ti povídám!“

Zcela mechanicky kývl. „Ovšemže ano. A co kdyby ses ty vycvičil v nějakých lepších? Jako svobodný muž?“

„A naučíš mě je ty, jo? No to se povedlo!“

„Tak podívej: jenom proto, že mi sebrali zásobu magie, zbraň i peníze a nechali mě tu hnít, jsem nepřestal být vyslancem Purpurového Žezla, nejlepší válečnické školy na Melganionu. Síly jsem možná moc nepobral, ale na schopné mám čich – a když ti říkám, že už tam nahoře jsi mě zaujal, nedělám to proto, abych si zachránil kůži. Jenže teď jsem zkrátka tady a sám se odtud nedostanu, jestli ovšem tak moc toužíš být otrokem a nechat se ponižovat, je tu dost jiných, co na svobodu půjdou rádi.“

Varkangar hned neodpověděl, v pohledu, jímž si ho přeměřil, se však zračila tichá úcta mnohem víc než překvapení či hanba. „Co zámky?“ sykl nakonec. „Jak nás dostaneš ven?“

„O to se nestarej, ty jsou pro mě asi takovými soupeři jako já pro tebe.“ Vyhrábl ze slaměné podestýlky dlouhý zarezlý šroub, jenž tu snad zůstal po jakési dávné opravě, a vítězně jím zamával před očima. Nic moc, ale kdo má odvalu vstoupit na alkanskou půdu, musí zvládnout trochu víc než obyčejný vězeň. „Ti hlupáci nejspíš ani netuší, že velikost mi jen usnadní práci. Zbytek ale bude na tobě, to je snad jasné.“

Zmlkl, když se zpoza vzdáleného ohybu uličky vynořila dvojice strážných, a znovu se přikrčil do své přemýšlivé polohy v koutě, teprve když se za dalším ohybem na opačné straně zase ztratili, pustil se do práce. Bylo to až neuvěřitelně snadné, umění nekalých řemesel prováděných v tajnosti dosáhla na Alkanu, zvyklém na sílu a otevřenost, sotva průměrné úrovně; když se znovu objevili hlídači a našli jej na obvyklém místě, žádného z nich jistě nenapadlo, že zámky na dveřích jeho klece by nyní stačilo jen prudčeji trhnout a odpadnou na podlahu. Bez nejmenšího stínu podezření prošli svou cestou, takže mohl zkrátka osvobodit i Varkangara, ležícího celou dobu na zádech s rukama založenýma pod hlavou a předstírajícího neklidný, blouznivý spánek. Ten ovšem rázem skončil, když stráže prošly kolem jeho vězení potřetí a nic netušíce pokračovaly dál, otočeny zády k oběma svěřencům.

Šedivě oděni hromotluci se otočili se zmrazující rychlostí a sehraností hned, jak se mříže za nimi rozlétly dokořán, to však taky bylo poslední, co stihli udělat: ústa, otvírající se k poplašenému výkřiku, se změnila v kaši spolu se zbytky obličejů, když byly hlavy nezemskou silou sraženy k sobě, ruce, sahající po zbraních, se s křupnutím odlomily od těl, krev postříkala podlahu i útočníka, zde, v prašném příšeří, jen páchnoucí lepivá břečka bez barvy a bez vznešenosti. Varkangarovi naštěstí zůstalo i při boji dost rozumu, aby nezačal křičet, a potichu vydrželi i gladiátoři, přihlízející celému divadlu z okolních klecí – teprve když bylo po všem, všiml si Harting napjatého třesu ve svazech svého nového druha a zaslechl slabé, téměř nepřetržité syčení vzduchu, unikajícího mezi zaťatými zuby. Na okamžik pocítil vedle děsu také špetku soucitu; schopnost sebevlády mladého maduga, křehká jako váza z porcelánu, byla zatížena na samu hranici únosnosti a přinejmenším do konce dnešního dne to tak nejspíš mělo i zůstat.

Odebrali mrtvým zbraně – k Hartingově nesmírné lítosti jen docela obyčejné meče, žádný ze strážců podzemí neměl otáčející se kotouč, s jehož energií by se mohl pokusit alespoň o jednoduchá bojová kouzla – a kvapným, tichým krokem vyrazili ve směru, odkud byli oba přivedeni. Ani teď vyčerpání, odpočívající bijci neztropili povyk, nikdo z nich si nepřál zůstat pod jednou střechou s někým, komu překazili útěk, anebo snad nepovažovali za nutné do tak směšných a marných snah vůbec zasahovat – jenže i za tím se mohly skrývat další, úplně odlišné věci, nepostřehnutelné a zákeřné jako hadi uprostřed tropických pralesů...

„Tolik klecí prázdných.“ Šeptal, že sám sebe sotva slyšel, přesto mu každé slovo znělo jako zaburácení. „Hádám, že Tukantan nemá právě šťastné časy...“

„Viděls to sám. Proč myslíš, že mě na tyhle zápasy koupil?“ Varkangar ho pleskl po zádech, až mu vyrazil dech. „A když jsou tu i takoví jako ty, musí už být opravdu hodně zoufalý.“

Přerušil ho tichým zasyknutím, skočil za nejbližší sloup a trhl hlavou k místu, kde se v dálce za zákrutou konečně objevil jejich cíl. Jeho společník si kriticky přeměřil pŕltucet šedivců, postávajících poněkud unuděně před těžkými železnými dveřmi, pohrdavě se zasmál a vyrazil, zbraň pozdvíženou, v očích plamen, jenž byl tak dlouho nucen potlačovat.

Nejspíš jen proto, že tihle muži nikdy nechodili sledovat utkání v aréně a nebrali vážně žádné povídačky, mohli se nyní cítit v převaze – když ovšem první z pevně semknuté skupinky odlétl ke stěně a srazil si vaz o kamenný roh ještě dřív, než se jejich protivník poprvé rozmáchl mečem, jako by se v nich během okamžiku cosi zlomilo. Jeden odemkl dveře a zmizel za nimi, možná chtěl doběhnout pro posily, každopádně je v návalu paniky za sebou nezajistil, ostatní s tasenými zbraněmi obstoupili uprchlíka, spíš aby měli aspoň minimální šanci udržet se naživu, než ze strážnice vzadu přiběhnou jejich přátelé, zburcovaní hlukem – ani to jim však nepomohlo, umírali jako hmyz pod rukama rozběsněného maduga, který už nyní zcela bez zábran křičel, hnal svůj vztek, umocněný nenávistí, proti zkrvaveným zdem a ty jej vracely, ještě silnější a výraznější, jako by právě tohle byla chvíle, na niž čekaly tisíce let. Uvěznění gladiátoři se přidali, spíš jen z radosti nad nečekaným zpestřením dne, a vytvořili dokonalou zvukovou clonu.

Harting se s napraženým mečem vrhl ke zbývajícím hlídačům, natolik zaujatýma a zaměstnaným jeho druhem, že je ani nenapadlo uvažovat, zda je tu sám; podařilo se mu jednoho probodnout zezadu právě ve chvíli, kdy se lebka posledního roztříštila o kameny a vytvořila na nich velikou nahnědlou skvrnu, jen koutkem oka zahlédl, jak se Varkangar rozhlíží a bleskově mizí za dveřmi, a bez dlouhého váhání vyrazil za ním. Oběma bylo jasné, že nyní jde o vteřiny.

Stihli to doslova o vlásek – sotva zahnuli za ohyb úzkého temného schodiště, prohnaly se chodbou, již zanechali za zády, dunivé kroky dobře dvaceti přivolaných vrchních strážců, početnějších a lépe vyzbrojených, řítily se jako lavina tam, kde se podle mínění uprchlého šedivce stále ještě bojovalo. Jakmile se ocitl v přízemí, trhl Melganionec za další dveře, vedoucí ze šachty – příliš ho nepřekvapilo, že jsou zajištěné, a teprve když se naklonil, aby zámek důkladněji prozkoumal, si všiml, že Varkangar je pryč.

Dohonil ho o dvě patra výš, právě když klenutým průchodem opouštěl schodišťové rameno.